

53. De Blauwe Kiel.

DUITSCHER WIJZE.

'k Was nog een knaap en vrij van al - le
 zor - gen, Ver - zot op spel, in klucht en poet - sen
 sterk, Wan - neer tot mij op zoek - ren goe - den
 mor - gen, Mijn va - der sprak: «Kom, jon - gen, meê aan
 't werk! Ik word al oud, 'k voel mij de kracht be -
 ge - ven, Wees vlij - tig, kind! en leer al - ras uw
 stiel, Zoo kunt gij mij en moe - der hul - pe
 ge - ven: Kom, jon - gen, meê! daar is een blau - we
 kiel! Zoo kunt gij mij en moe - der hul - pe

ge - ven: Kom, jon - gen, meê! daar is een blau-we

kiel ! »

2

Ik volgde droef, doch zonder tegenspreken,
 En weenend ging ik vaders werkplaats in,
 Doch spoedig was mijn kindersmart geweken
 En zong ik ook een liedjen blij van zin.
 Bij 't daaglijksch werk werd mij het leven lustig,
 Een nieuwe zon rees op in mijne ziel,
 En nooit voorheen was mijn gemoed zoo rustig —
 Al droeg ik maar nen simplen blauwen kiel !

3

Wel is er soms een aantal kale heeren
 Dat op mijn kiel veracht'lijk nederziet ;
 Toch kan men mij daarover niet verneeren,
 En 'k ga voor hen uit mijnen weg ook niet....
 'k Ben nederig als alle werkmanszonen,
 Maar eerloosheid was nooit in mijne ziel,
 En 'k mag aan elk mijn aangezichte toonen,
 Al draag ik slechts nen simplen blauwen kiel !

4

De Vlaamsche deugd, die ben ik nimmer moede ;
 De Vlaamsche klucht, die heb ik steeds ter hand.
 Mijn herte klopt voor 't schoone en voor het goede,
 Ik kniel voor God en ik bemin mijn land !
 O waagt hier ooit een vreemdeling te komen,
 De vrijheidszucht ontvonkt in mijne ziel ;
 De werkman zal noch zweerd noch boeien schromen,
 En 'k trek dan op met mijnen blauwen kiel !

FR. DE POTTER.